

● Osman Fermanoğlu

İki Şiir

Gəlirəm

Paşam, ağrıların belini qırıb,
Bataraq dumana, çənə gəlirəm.
Qibləyə aparən yolları yorub,
Qoyulan ərkana, dinə gəlirəm.

Sidqini Tanrıyla düz tutan dərviş,
İnada söykənib murada ərmiş...
Gözüqırıq olmaq nə ağır dərdmiş,
Kölgədən çıxaraq günə gəlirəm.

Nə qədər gözlədim gün saya--saya,
Həsərlə boylandım bulanən çaya.
Qoşulub Şuşaya qoca dünyaya
Bir kərə gəlmişdim, yenə gəlirəm.

Osman, qəm yükünü daşımaq çətin;--
Üz qarasıylasan, dedin-- demədin...
Söykənib ruhuna Akif Səmədin
Gəlirəm, ay Şuşam, sənə gəlirəm.

Teyfur Çələbinin Zəngilanı

Bu gündən də şeir havası əsmir,
Abırdan pay almır yanağın alı...
Günün işığı da dərdləri kəsmir,
Çoxalır tinbaşı sorğu--sualı.

İçində yanırısan, Teyfur Çələbi,
Qurum əsir alıb tüstü bacanı.
İçinə damırısan, Teyfur Çələbi,--
Sel--suda boğursan ağrı- acını.

Şuşadan Laçına gedən yolların
Zəngilan qanadı yaxında imiş...
Hələ də buxovda qalan qolların
Tilsimdən çıxmağı asan deyilmiş.

Nə fərqi hayandan çıxıb gəlməyin,
Çinar meşəsindən, ya da Gəyəndən.
Çölündə qalmışıq deyib-- gülməyin,
Qılçıqda keçmişik vaxt ələyindən.

Nəsimi adıyla anırıq bu gün,
Qoca Nəsimini udan Hələbi.
Tükənən ümidtek tökülən gücün
Zəngilan deyərək inlər, Çələbi.

